

114, 115, 2det Stk. (Salg af Stemme); 118 (Modtagelse af Bestikkelse for Krænkelse af Embeds- pligt); 120, 1ste Stk., 123 (Dommers Modtagelse af Bestikkelse eller Uretfærdighed); 130, 1ste og 2det Stk. (forsætlig Strafforfølgning mod uskyldige); 132, 1ste Stk. (Embedsmænds Befordren af Undvigelse); 133 (grov Embedsfalsk); 135, 136 (Kasse- mangel); 137 (Optrævning af ikke skyldige Af- gifter til egen Fordel); 138 (Postembedsmænds For- brydelser); til Dels 140 og 144; endvidere 145, 1ste Pkt., jfr. 149, 1ste Stk., og 150, samt 151, 1ste Pkt. (Mened); 160, 1ste Pkt., 1ste Led, 161, 1ste Led, 162, 1ste Led, 164, 1ste Led (grovere Former af Bigami og Blodskam); 168, 169, 170, 1ste Led, 171, 1ste Pkt., 1ste Led, 172 (Voldtægt o. lign.); 173 (Utugt med Pigebarn under 12 Aar); 177 (Omgang mod Naturen); 183, 1ste Stk. og 2det Stk., 1ste Pkt. (Forførelse og Tvang til Utugt); 186, 188, 190, 191, 192 (Drab); 193 (Fosterfordri- velse); 204 (Lemlæstelse); 243, 244 (Røveri); 258 (Posttyveri); 264, 265, 266 (Falskmøntneri); 269 (Dokumentfalsk med Hensyn til Statsforskrivning, Veksel etc.); 272 (Efterskriven af Kongens Navn); 280, 281, 282, 2det Stk. (Brandstiftelse af grovere Art); 285, 1ste Stk., 286, 287, 1ste Stk., 288, 1ste Stk. (forsætlig Vildleden af søfarende, Forvoldelse af Skibbrud, Oversvømmelse, Jærnbancfare etc.); 292, 1ste Stk. (forsætlig Udbredelse af smitsom Syg- dom blandt Husdyrene); 299 (Sikkerhedsfængsel)*).

Hvor vidt Udkastets Regler i det hele betegne en Udvidelse eller Indskrænkning af Tallet paa de til Underretten henlagte Sager sammenlignet med Reglerne i det tidligere Forslag, lader sig ikke bestemt sige paa Forhaand. Vel har Underretten faaet en vis Adgang til at idømme Straf- arbejde, som det tidligere Forslag ikke hjemlede den, men paa den anden Side have de Sigtede faaet Ret til i videre Om- fang end efter det tidligere Forslag at forlange Landsretsbehandling; og Besva- relsen vil derfor afhænge af, i hvilken Grad de Sigtede ville benytte sig af den dem ved § 5 b tillagte Adgang til at for- lange Landsretsbehandling.

Som alt anført er det ved Bestemmel- sen af, om en Sag skal for Underretten eller

Landsret, samt om, hvor vidt Sigtede skal have Lejlighed til at udtale sit Ønske i saa Henseende (§ 304), afgørende, hvad Anklageskriftet lyder paa, og Anklage- myndigheden faar derved en vis Adgang til at indvirke paa Bestemmelsen af, for hvilken Ret Sagen skal frem. For saa vidt der nemlig nedlægges Paastand i Henhold til flere Lovbud, eller uden nærmere Spe- cificeren i Henhold til et Lovbud, der indeholder flere Strafferammer, vil sely- følgelig den strengeste Strafferamme, hvormed der herefter kan blive Spørgsmaal, blive afgørende. Saaledes vil f. Eks. en Anklage, i al Almindelighed lydende paa, at Sigtede sammen med en Mængde andre har vist Modstand mod Udførelsen af en af Øvrigheden truffen Bestemmelse (Straffe- lovens § 103), lige saavel som en Anklage, særlig lydende paa, at vedkommende som Hovedmand for en samlet Mængde har vist voldsom Modstand mod Øvrigheden, ubet- inget gaa ind for Landsret, medens en Anklage lydende paa, at vedkommende blot har været simpel Deltager i et truende Opløb, under hvilket dog ingen Vold er øvet, ubetinget vil høre for Underretten, og en Anklage efter Straffelovens § 103, 2det Stykke, uden nærmere Specificeren i øvrigt, vil gaa ind under Reglen i § 5 b. I Al- mindelighed maa Anklagen antages at ville blive affattet med en vis Rummelighed, saaledes at der vil blive betydelig Anven- delse netop for § 5 b og c. Det Spørgs- maal rejser sig imidlertid, hvorledes Under- retten skal stille sig; naar en Sag er bragt ind for den, uden at der er givet Sigtede Lejlighed til at ytre sig, fordi Anklagen kun involverede Fængsel, men Underretten derefter kommer til det Resultat, at Til- fældet hører under § 5 b eller c. (Der er f. Eks. rejst Tiltale efter Straffelovens § 242, men Underretten kommer til det Resultat, at der er tilstrækkeligt Bevis til Straf efter § 248 og har været tilstrække- lig Adgang til Forsvar, jfr. nærværende Udkasts § 257). Udkastets Tanke maa i et saadant Tilfælde være tilfredsstillet, naar Sigtede, inden der gaar Dom, spørges, om han vil tage Dom ved Underretten eller forlanger Landsretsbehandling.

Det maa endnu her fremhæves, at man har fundet det rettest i Slutningen af Paragrafen at indsætte en Bestemmelse om, at Overanklageren har Ret til at ind- bringe Sager; der efter de forudgaaende Regler høre for Underretten, direkte for Landsret, naar han af særlige Grunde finder dette hensigtsmæssigt, og Sigtede samtykker deri. Der er herved navnlig

*) Naar Udkastet i Modsætning til det tidligere Forslag henlægger Sager efter § 299 til Lands- retten, er dette begrundet i, at det her drejer sig om Domme, der i sig selv hjemle Ind- spærring for Livstid, nemlig for saa vidt For- holdene ikke forandre sig forinden. Erfaringen viser, at Paragrafen anvendes nogenlunde hyppig og i Reglen angaar saadanne Personer og Forhold, at indgribende og langvarige For- holdsregler ere nødvendige.